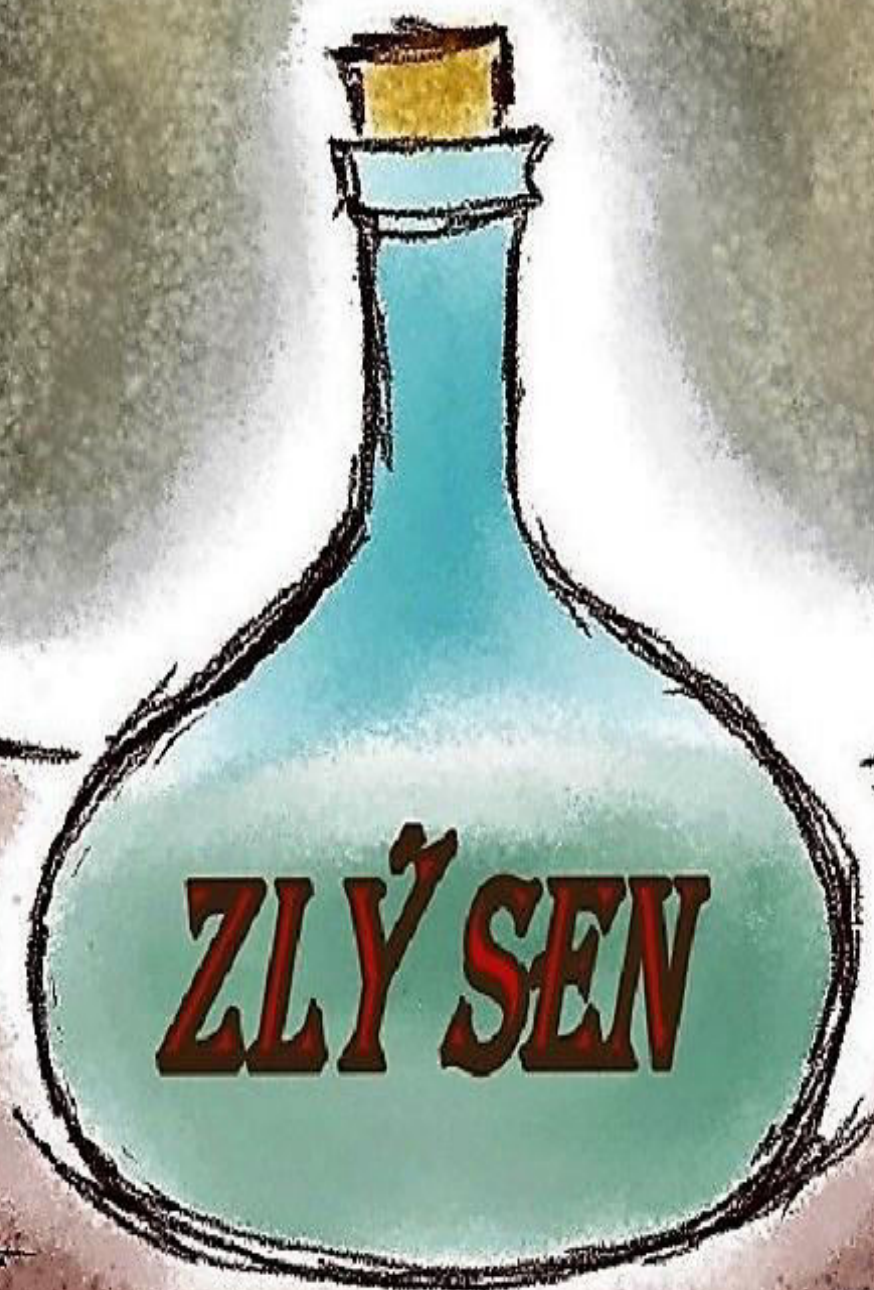

Marián Dyno Burič

Marián Dyno Burič

Zlý sen

*Rozprávka pre Matúška
a všetkých chlapcov*

V jednom princeznovstve žila princezná Alžbetka, ktorej nikto inak nepovedal ako Alžbetka baletka. A to preto, lebo rada tancovala. Ostatne, všetci v tomto princeznovstve radi tancovali a spievali.

Alžbetka baletka mala veľa kamarátov, pretože mala dobré srdiečko. Mala aj bračeka, ktorý sa volal Matúš. Ľudia ho prezývali Matúš muzikant preto, lebo všade so sebou nosil svoju gitaru.

Lenže za zámkom hlboko v lese žil čierny čarodej, ktorý hudbu z duše neznášal. Bol už starý a túžil omladnúť. Preto v svojom lesnom brlohu stále varil a vymýšľal všelijaké elixíry. Už mal elixír snád' na všetko, ale stále nie a nie objaviť elixír mladosti.

Vo svojej čarodejníckej knihe sa raz dočítal, že na omladnutie potrebuje detskú radosť. A tak dostal nápad. Spomedzi elixírov vybral jeden s nápisom *ZLÝ SEN* a pobral sa na zámok.

~ 5 ~
Zlý sen

Na zámku ho prijali priateľsky, pretože princezná Alžbetka a jej kamaráti nepoznali zlo. Neverili, že by im čarodej mohol ublížiť.

„Môžeme vám ponúknuť čaj a sušienky?“ opýtali sa deti, keď čarodeja prijali v tanečnom salóniku.

„Dám si,“ povedal temným hlasom čierny čarodej.

„Čo vás k nám privádza?“ vyzvedali deti.

„Dlho som v lese sám, tak by som si rád po dlhej dobe vypočul nejakú pesničku,“ zaklamal čierny čarodej.

„Aj vám k nej zatancujeme,“ potešili sa deti, že môžu urobiť niekomu radosť a dali sa do spevu a tanca.

Tancovali a spievali nádherne a čierny čarodej mal čo robiť, aby sa ovládal. Tak mu tá krása kmásala uši a zrak.

Deti boli také zaujaté, že čarodeja vôbec nevnímali. Keď boli v najlepšom, čierny čarodej vybral fľaštičku s elixírom a potajme ju nalial do šálok s čajom. V tom si všimol, že tam nie je Matúš muzikant.

„Krásne tancujete a spievate, len čo je pravda. No počul som, že kráľovič Matúš vie krásne hrať na citare. Ale nikde ho tu nevidím.“

„Môj braček Matúš sa rád túla po svete a hráva ľuďom. Pred troma dňami sa znova vybral na cesty,“
odpovedala princezná Alžbetka baletka.

To čierneho čarodeja nepotešilo, lebo chcel svojím elixírom omámiť všetky deti na zámku.

Keď sa deti občerstvili čajom a sušienkami, ďalej pokračovali v tanci a speve.

Bol už neskoré popoludnie, keď sa čierny čarodej rozlúčil s deťmi a pobral sa domov. Vo svojom brlohu potom netrpezlivo čakal, kedy príde noc. Odrazu pocítil, že princezné i princovia zaspali. Čierny čarodej zavrel oči, vyslovil zaklínadlo a vkĺzol deťom do snov.

Deti zvyčajne spali pokojne, no teraz boli v zajatí elixíru „ZLÝ SEN“. A tak keď čierny čarodej ovládol ich sny, deti boli omámené a urobili všetko, čo čierny čarodej chcel.

„Prikazujem vám, aby ste už nikdy nemali radi hudbu, aby ste nenávideli tanec,“ rozkázal čierny čarodej.
„Áno čierny čarodej,“ odpovedali monotónne deti.

A tak každú noc vnikal čierny čarodej deťom do snov a kradol im radosť. Cez deň boli ako bez duše. Čierny čarodej silnel a silnel každým dňom a deti v princeznovstve boli každým dňom smutnejšie.

Aj keď už bol čierny čarodej veľmi silný, aby bolo princeznovstvo úplne v jeho moci, potreboval Matúša muzikanta.

...

Ten sa jedného dňa vracal z potuliek po svete domov. Došiel k rieke, ktorá bola hranicou medzi princeznovstvom a susedným kráľovstvom, ale svoj domov vôbec nespoznával. Všade bola hmla a šero a kde predtým bolo počuť spev vtákov, ostalo iba studené ticho.

„Kde som to prišiel? Snád som nezablúdil, veď to vôbec nevyzerá ako naše princeznovstvo,“ čudoval sa Matúš muzikant.

No predsa spoznával stromy aj chodníček, ktorý sa na druhom brehu vinul medzi nimi.

Matúš muzikant uviazal svojho koníka o najbližší strom a vytiahol malý čln, ktorý mal ukrytý v kroví na brehu rieky. Spustil čln na vodu, nasadol doň a nechal sa unášať vlnkami k druhému brehu. Po chvíli rozbalil svoju gitaru a brnkol do strún. V tom sa zdvihol prudký vietor a zahnal čln späť k brehu.

„Musím na to inak,“ pomyslel si Matúš muzikant. Počkal, kým vietor ustane a znovu spustil čln na vodu. Tentokrát nechal gitaru v puzdre, ľahol si na dno člna a čakal, kým vlny čln nedoplavia na druhú stranu. Nič sa nestalo. Zanedlho Matúš muzikant vystúpil z člna a poobzeral sa po okolí.

,Zvláštne, ‘ pomyslel si. Zvyčajne ho vítali zvieratá a vtáci. No teraz nebolo na blízku ani jedno zviera, ani jeden vták. Matúš muzikant les dobre poznal, pretože často do neho chodil so svojou sestričkou a kamarátmi krmiť zvieratá. A vedel, že v lese žije aj starý čarodej. Raz dávno sa zatúlali až k jeho brlohu.

,V tom musí mať prsty on, ‘ napadlo Matúša muzikanta. Začal teda stúpať hore lesom k miestu, kde čierny čarodej býval. Nakoniec medzi stromami v hmle matne uvidel čarodejov nevábny brloh. Bola to akási diera, vykopaná do kopca pod skalami s jedným malým okienkom a nízkymi drevenými dvermi.

Matúš muzikant opatrne pristúpil k okienku a nazrel. Za oknom, v malej miestnosti, čierny čarodej niečo miešal v kotle veľkou drevenou varechou a pritom si čosi mrmlal.

Bolo už neskoro a tak sa Matúš muzikant rozhodol počkať. Našiel si malú priehlbinu v skalách, hneď oproti čarodejovmu brlohu. Usalašil sa tak, aby videl na dvere, keby sa čierny čarodej náhodou niekde vybral. No Matúš muzikant mal za sebou dlhú cestu a tak ho za chvíľu premohol spánok.

...

Keď sa ráno zobudil celý skrehnutý, slnko bolo vysoko na oblohe, aj keď ho cez hustú hmlu nebolo poriadne vidieť.

„Zaspal som,“ hneval sa na seba Matúš muzikant. Trochu sa ponat'ahoval, vstal a znovu sa opatrne priblížil k okienku. V brlohu bola tma a ticho. Čierny čarodej niekam odišiel.

Matúš muzikant sa rozhodol počkať, kým sa čarodej vráti. Rád by si skrátil čakanie brnkaním na citare, ale nemal odvahu. A tak len ticho sedel v skalnej priehlbine a čakal. Až podvečer začul kroky v popadanom lístí. Čierny čarodej vyšiel spoza stromov, vošiel do brlohu a zažal sviecu.

„Vyzerá úplne inak, ako keď som ho videl naposledy,“ čudoval sa Matúš muzikant.

Naozaj, čierny čarodej bol v plnej sile. Predtým to bol zhrbený starec ledva sa tiahnuci, ako tieň. Teraz to bol muž v najlepších rokoch.

„Túto noc nesmiem zaspať. Vyčkám a keď čarodej odíde, budem ho sledovať,“ zaprisahal sa Matúš muzikant.

Tak aj bolo. Matúš muzikant bdel celú noc. A vyplatilo sa. Čierny čarodej znovu čosi varil. Nad ránom nalial to čosi do malých fľaštičiek, prehodil si dlhý čierny plášť a vyšiel z brlohu. Matúš muzikant ho opatrne sledoval.

Po čase čierny čarodej vyšiel z lesa. Pod lesom sa rozprestierala dedina. Čierny čarodej vošiel do jedného z domov.

Matúš muzikant zrýchlil krok a ponáhl'al sa k domu, v ktorom zmizol čierny čarodej. Keď k nemu došiel, nazrel cez malé okienko. Pri stole sedeli muž a žena a neprítomne hľadeli kamsi na stenu. Nad nimi stál čierny čarodej a nalieval čosi z jednej z fľaštičiek do troch pohárov.

Vtedy si Matúš muzikant všimol, že na posteli za čarodejom spí dieťa. Otec vstal a zobudil dieťa. To si prisadlo k rodičom a napilo sa z pohára. To isté urobili aj rodičia.

Čierny čarodej nepotreboval k svojej moci radosť dospelých, no udržoval ich omámených, aby mu rodičia detí neprekážali v jeho podlých plánoch.

Čierny čarodej spokojne pokýval hlavou a pohol sa k dverám. Matúš muzikant sa len tak stihol skryť za roh domu. Čierny čarodej takto šiel od domu k domu. Keď prešiel celú dedinu, pokračoval na zámok.

Keď konečne zmizol Matúšovi muzikantovi z dohľadu, ten sa dal do behu a bežal, až kým sa nezastavil pred svojou skrýšou.

„Nemám veľa času, kým sa čarodej vráti,“ lákalo ho nazrieť do brlohu, no vedel, že je to príliš riskantné.

„Prečkám ešte jednu noc.“ rozhodol sa nakoniec.

Ráno sa zobudil presne, keď čierny čarodej odchádzal. Hneď ako čarodej zmizol medzi stromami, Matúš muzikant rýchlo vošiel do brlohu.

V brlohu bolo prítmie, ale Matúš muzikant aj tak videl obrysy stola. Podišiel k nemu. Stálo tam množstvo plných, poloprázdnych a prázdnych fľaštičiek, svieca a hrubá kniha. Kniha bola otvorená a Matúš muzikant čítal;

Elixír zlý sen.

Matúš muzikant sa pozrel na obal knihy. „Kniha kúziel,“ prečítal potichu. Potom sa vrátil k elixíru zlý sen a prečítal si recept. Na konci bolo zaklínadlo, ktoré bolo potrebné vysloviť potom, čo niekto elixír vypije. Zaklínadlo spôsobí, že ostane uväznený vo svojich zlých snoch.

Pod týmto bolo ďalšie, ktoré elixír zbavovalo moci a oslobodzovalo zakliatych od jeho pôsobenia. Matúš muzikant sa obe zaklínadla naučil naspamäť. Potom podišiel k veľkému kotlu, ktorý stál na trojnožke nad vyhasnutým ohniskom. Kotel bol z polovice plný akejsi tekutiny.

„To bude ono.“ zašeptal Matúš muzikant. Vedľa kotla na pni, ktorý asi slúžil čiernemu čarodejovi ako stolička, stál starý hrdzavý čajník a drevený pohár. Matúš načrel do kotla, nabral elixír a nalial ho do čajníka. Potom čaj s elixírom naberačkou premiešal. Uistil sa, že vonku nikto nie je a rýchlo prebehol z brlohu do svojej skrýše. Potom už len čakal. Čakanie si krátil opakovaním zaklínadiel.

Čierny čarodej sa vrátil, keď sa začínalo zmrákať. Vošiel do brlohu, zapálil sviecu a nalial si z čajníka do dreveného pohára. Z chuti sa napil. Potom si ešte chvíľu čítal v kúzelnej knihe, tak sfúkol sviecu a uložil sa spať.

Keď čierny čarodej zavrel oči, Matúš muzikant podišiel k oknu a opatrne nazrel. V prítmí musel ostríť zrak, ale i tak rozoznal, že čierny čarodej spokojne odfukuje.

„Spí,“ uistil sa Matúš muzikant. Potichu vošiel do brlohu. Keď bol dnu, nahlas vyslovil prvé zaklínadlo. Ako zaklínadlo doznelo, čierny čarodej sa zrazu začal zmietat'. Pokúšal sa vymaniť z pod kúzla, ktoré sám vymyslel. Ale elixír bol silnejší ako on sám. Matúš muzikant vybehol von dvermi a bežal do dediny, čo mu sily stačili.

Keď dorazil k prvému domu, bez zaklopania vtrhol dnu. Prešiel k prvej prični, na ktorej ležalo dieťa, ktoré videl dnes ráno. Vyslovil pri ňom druhé zaklínadlo a dieťa otvorilo oči.

„Čo sa to deje?“ opýtalo sa prekvapene.

„Všetko sa dozvieš neskôr,“ pohladil Matúš muzikant dieťa po vlasoch. Potom rovnako odklial jeho rodičov

a ponáhl'al sa do ďalšieho domu. Takto oslobodil celú dedinu. Keď vyšiel z posledných dverí, celý zadýchaný sa zahľadel k zámku.

„Musím sa poponáhľať. Ktovie, kedy sa čiernemu čarodejovi podarí vymaniť spod kúzla,“ a rozbehol sa k zámku.

Keď konečne dobehol k bráne, silno na ňu zatlačil. Prechádzajúc miestnosťami a chodbami vyslovoval zaklínadlo pri každom, koho stretol. Spiace stráže, dvorania, s či pážatá. Všetci do jedného sa prebúdžali a nechápavo sa obzerali okolo seba.

No Matúš muzikant ich nevnímal. Musel ešte oslobodiť všetky deti v zámku. Keď to urobil, vošiel do komnaty svojej sestričky Alžbetky baletky. Ležala na posteli s ružovým baldachýnom, v ružových šatách s vlasmi rozpustenými na vankúši. Matúš muzikant si k nej sadol a poslednýkrát vyslovil zaklínadlo. Alžbetka baletka otvorila svoje krásne modré oči.

„Braček,“ usmiala sa na Matúša.

V tom zaznel niekde vonku hrozný výbuch. Matúš muzikant sa ponáhľal k oknu. Z lesa, z miesta, kde stál brloh čierneho čarodeja, sa valil kúdol čierneho dymu.

„Čo sa to stalo?“ pýtala sa Alžbetka baletka, ktorá prišla za bratom k oknu.

„Neviem isto, no tuším,“ Matúš muzikant sa otočil k sestre a silno ju objal. Potom sa jej zahľadel do očí.

„Musím ešte na chvíľu odísť. Ale sľubujem, že zanedlho som späť.“

„Daj na seba pozor,“ kývla Alžbetka baletka hlavou a pustila Matúšove ruky.

Matúš muzikant sa na ňu usmial, pohladil jej vlásky chrbtom ruky a šiel.

...

Nenáhľivo kráčal lesom k brlohu. No keď vošiel na čistinu pri svojej skrýši, po brlohu nebolo ani chýru, ani slychu. Len na zemi ležala kôpka čierneho popola.

Čierneho čarodeja zničilo jeho vlastné kúzlo. A tiež detská radosť, ktorú väznil v sebe, a ktorá sa zrazu, keď kúzlo prestalo účinkovať, uvoľnila a letela naspäť k deťom.

Kto som:

Marián Dyno Burič. Autor a spisovateľ a tiež maliar a ilustrátor. A ešte☺...

Viac o mne nájdete na:

<http://dynoburic.sk/>

Budem Vám vďačný za Vaše pripomienky a názory.

Môj kontakt: dynoslav@azet.sk

Facebook: <https://facebook.com/NaHladine/>

Ďakujem☺

Marián Dyno Burič

~ 20 ~
Zlý sen

Kde sa vzal, tu sa vzal, v lese za dedinou sa usídlil škriatok. Bol malý a škaredý. To preto ho ľudia tak nazvali.

Postavil si takú malú chatrč, iba s jednou izbičkou. Ani pec nemala. Len ohnisko v strede chatrče a miesto komína dieru v slamenej streche. A na tom ohnisku škriatok stále čosi kuchtil.

Zrána chodieval na huby a poobede zase dedinčania vídávali jeho krívajúcu zhrbenú postavu zbierať byliny po lúkach.

„Čarodej je to,“ šepkali si ženy, aby ich škriatok i na takú diaľku nedajbože nezačul a neuriekol. Ale chlapi len kývli rukou. Len zakázali deťom hrať sa blízko lesa. Pre istotu.

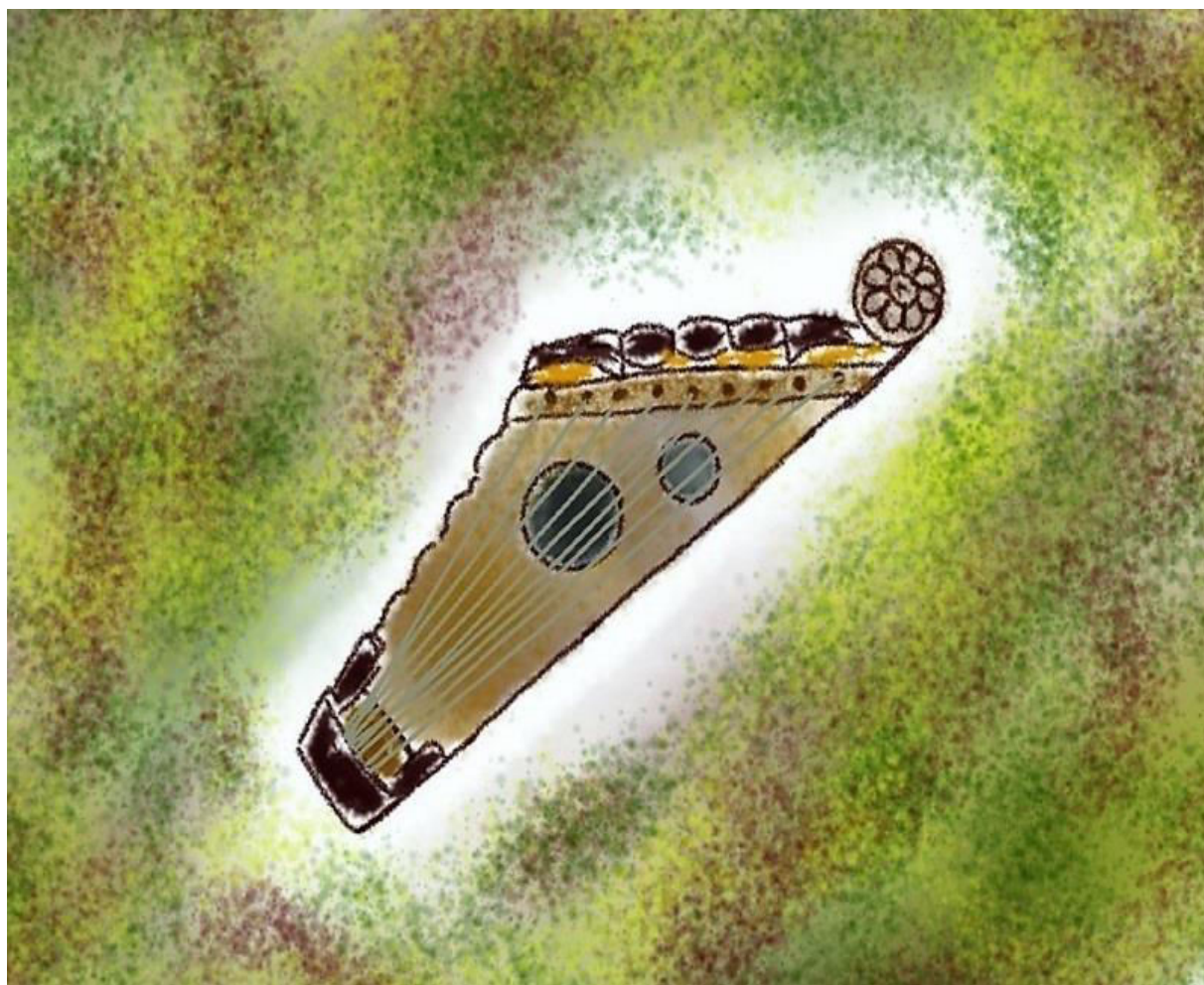
No na jar prišla povodeň a strhla komusi dom. V lete zase slnko spálilo úrodu. Na jeseň toľko pršalo, že čo sa urodilo, pohnilo. A zima?... škoda vravieť. A zato všetko podľa ľudí mohol škriatok.

„Musíme ho vyhnať,“ zhodli sa chlapi. No akosi sa im do lesa nechcelo. Chodili doň, lebo museli. Po drevo, na lesné plody, na huby. Ale odvážili sa len tak na okraj lesa.

(,Škriatok', ukážka z knižky ,[Vrecúško rozprávok](#)')

Marián Dyno Burič

Zlý sen

© Marián Dyno Burič, 2017, E-book je možné voľne šíriť v nezmenenej podobe. Všetky autorské práva vyhradené!

~ 22 ~
Zlý sen